

❧ Kapitola 1 ❧

A je to tu, pomyslela si Olívia Abbottová, len čo jej mama zišla autom z obrubníka a odišla preč.

Olívia stála na chodníku a už asi milióntykrát si naprávala nové ružové šaty. Zvyčajne sa v ružovej cítila najlepšie, ale z akéhosi nejasného dôvodu to v ten deň tak nebolo.

Olívia sa snažila potlačiť nervozitu. Koniec koncov, nešlo o celoštátnu súťaž v roztlieskavaní alebo čo. Bol to len prvý deň ôsmej triedy v novej škole. V neznámom meste, kde nikoho nepozná.

Bola z toho úplne na nervy.

Keby jej otec nedostal novú prácu, hopkala by si teraz do starej školy spolu s Mimi a Karou a zvyškom dievčat z tímu roztlieskavačiek. Namiesto toho bola však novým dievčaťom bez kamarátov, ktoré sa z ničoho nič objavilo v škole päť týždňov po začiatku školského roku.

Olívia bola *však* odhodlaná vyťažiť z tejto situácie to najlepšie. Prirovnala to k situácii, keď prvýkrát jedla suši. V prvej chvíli to bolo divné – neznáme a trochu zvláštne páchnuce – ale potom si to zamilovala. Okrem toho, čo iné jej ostávalo? Plakať, až kým nepôjde na strednú?

Olívia narovнала chrbát a dvakrát tleskla rukami ako na začiatku roztlieskavania. Potom s úsmevom na tvári statočne vykročila k hlavnému vchodu.

Bývalá škola bola moderná hranatá budova, natretá kombináciou otrasnej béžovej a hnedej farby. Základná škola Franklin Grove bola však iná. Vyzerala, ako by mala tisíc rokov. Obrovské stĺporadie v prednej časti bolo omotané brečtanom a za ohromnými dubovými dverami sa rozprestierala velikánska hala, do ktorej by sa zmestila ľudská pyramída zo šestnástich roztlieskavačiek. Bývalá škola bola oblepená inšpiračnými

plagátmi s heslami, ktoré nedávali zmysel, ako napríklad: ŽI KAŽDÝ DEŇ, AKOBY TO BOL DNEŠOK! Na stenách tejto školy viseli čiernobiele školské fotografie z čias takmer doby Ťadovej. Olívia prešla okolo fotografie na pamätnej tabuli, na ktorej stálo ZHROMAŽDENIE, 1912. Na fotografii boli študenti s vážnymi tvármi a v čiernych róbach.

Aspoňže hluk pred prvou hodinou bol známy: buchot dverí skriniek, piskot tenisiek na linoleu, smiech študentov. Olívia sa predierala cez zhon. Zdalo sa jej, že tu je oveľa viac gotikov ako na jej starej škole. Boli čiernobieli ako fotografie na stenách: čierne veci, bledé tváre, ťažké čierne kanady.

Olívia zbadala svoj odraz vo vitríne. Jej pekné šaty sa vznášali ako duch pred zájdenými trofejmi a čiernym transparentom DO TOHO, DIABLI Z FRANKLIN GROVE! Olívia sa snažila usmievať, ale zvieralo jej srdce. Vyzerala ako lízanka na cintoríne. Čo ak sa jej nikdy nepodarí zapadnúť?

„S chuťou do nového dňa,“ vyrušil ju hlas. Vystrašená Olívia si uvedomila, že stojí v ceste gotičke. Strapätý drdol na jej hlave držala drevená ihlica – *Fíha*, pomyslela si Olívia – *čínska palička!* – mala na sebe

čierne šaty so šikmým lemom, ktorý začínal na jednej strane nad kolenom a končil na druhej pri členku.

Olívia urobila krok doľava v snahe uhnúť sa jej z cesty, ale gotička urobila to isté. Obe sa potom posunuli do druhej strany. Potom opäť urobili krok doľava. Olívia sa previnilo zasmiala, ale dievča na ňu akosi divne pozeralo. Nie nejako zlostne alebo tak. Pozeralo skúmavo ako zvedavá čierna mačka.

„Nepoznáme...“ začalo dievča so zamračeným pohľadom. „Si tu nová?“

„Ako to vieš?“ žartovne sa opýtala Olívia.

„Takže asi hľadáš riaditeľňu, pravda?“ odpovedalo dievča s nepatrným úsmevom na tvári. Vtom k nim podišla ďalšia gotička v čiernom tričku s ružovým nápisom HOP, ZAJKO, HOP! a foťákom na krku. Prvé dievča kývlo na kamarátku a potom ukázalo Olívii, ktorým smerom má ísť. „Na konci zaboč a napravo uvidíš riaditeľňu.“

Olívia išla úplne zlým smerom. „Vďaka,“ povedala nesmelu. „Asi by som sa túlala po chodbách v snahe nájsť riaditeľňu, až kým by ma neposlali do riaditeľne za to, že sa túlam po chodbách!“

Olívii sa uľavilo, keď zbadala na tvárach oboch

gotičiek úsmev. Potom sa tá s paličkou vo vlasoch pozrela na ňu, akoby si ju chcela zapamätať. Nakoniec mykla plecami. „Tak veľa šťastia.“ A s tými slovami obe odišli preč.

Riaditeľňa bola presne tam, kde povedalo dievča.

„Posaďte sa tu,“ povedala sivovlasá sekretárka. „Riaditeľ Whitehead vás o chvíľu zavolá.“

Olívia sa poobzerala a zbadala prázdnu stoličku vedľa dievčaťa s dlhými hebkými vlnitými blond vlasmi, ktoré si čítalo hrubú ošúchanú knihu v mäkkej väzbe. Dievča malo na sebe rifle a žlté tričko a na zemi pri nohách ležala plátenná taška s odznakom na remeni s nápisom AJ MIMOZEMŠŤANIA SÚ ĽUDIA.

Konečne niekto, kto nie je v čiernom! pomyslela si Olívia. Podišla k nej a vystrela ruku. „Ahoj. Olívia Abbottová.“

Dievča zdvihlo pohľad od knižky. Vyzeralo zmätene. „Nie, volám sa Kamila. Kamila Edmunsonová.“

Olívia sa zasmiala. „Nie, chcela som povedať, že *moje* meno je Olívia,“ vysvetľovala. „Teší ma, Kamila.“

Kamila vystrúhala grimasu „ja som ale hlúpa“ a potriasli si rukami. „Prepáč. Som *úplne* zahľbená do čítania.“

Olívia sa posadila. „Nie je to to najlepšie? Keď ťa kniha chytí tak, akoby si bola v inom svete?“

„Presne!“ dychtivo povedala Kamila. Zdvihla obálku knihy: *Náhodný vstup* od Coala Knightleyho, druhá časť trilógie kyborgov. „Čítala si to?“

„Nie. Je to dobré?“ opýtala sa Olívia.

„Žartuješ?“ vykrikla Kamila. „Čítam ju už tretíkrát!“

„Ja som takto prečítala všetky knihy o grófovi Virovi.“ Olívia si vzdychla. „Vieš, o upíroch, vyciciavaní krvi, riasených golieroch. Je to moja tajná nerosť.“

„Neboj sa.“ Kamila sa zaškerila. „Nikomuto neprezradím, ak ty nikomu nepovieš, že ovládam beta jazyk kyborgov.“

Olívia sa zasmiala. „Platí!“

Odrazu sa objavil riaditeľ, ktorý vyzeral presne ako riaditelia na všetkých školách: holohlavý, košeľa s krátkymi rukávmi, otrasná kravata.

„Olívia Abbottová?“ opýtal sa. „Vitajte na Franklin Grove.“

Ivy Vegová by najradšej pohrýzla svoju najlepšiu kamarátku Sofiu Hewittovú za to, že ju opustila, keď vošli do triedy na hodinu nosky. No a čo, že už skoro meškali? Neznamená to, že musela hneď po druhom zvonení utekať do lavice a nechať ju stáť vo dverách ako soľný stĺp.

Ivy pevne stisla tmavý smaragdový prsteň, ktorý jej visel na retiazke okolo krku, a dúfala, že ju zbaví strachu ako čarovný amulet. Kiežby. Už to boli tri týždne, čo pani Starlingová urobila zasadací poriadok a Ivy sa stále cítila ako na priamom slnku bez ochranného krému. Každé ráno sedieť v lavici s čertovsky krásnym Brendanom Danielsom bolo *utrpenie*. Nepopierala, že celkom príjemné utrpenie, ale aj tak.

Prinútila sa vykročiť a vrhla na Sofiu ten najškaredší pohľad – vražedne prižmúrila oči – a prešla okolo nej. Sofia len zagúľala očami.

Ivy sa posadila a vytiahla si z drdola dlhú drevenú ihlicu a spoza závesu tmavých vlasov pozrela na Brendana.

Bol absolútne goticky úžasný v každom zmysle: pokožka farby čistého mramoru, vysoké líčne kosti, ktoré vytvárali tmavé priehlbiny na jeho tvári, kučeravé čierne

vlasý, ktoré mu siahali ku pleciam. Srdce sa jej rozbúchalo. Bola si istá, že by sa zmenila na prach, ak by niekedy prehodili čo len slovo. Brendan cvakal perom.

Z tohto predmetu prepadnem, pomyslela si Ivy. Ako sa mám na niečo sústrediť, keď je tak blízko?

Spevavý hlas prerušil jej myšlienkový pochod. „Keď prejdem cez nábor do tímu roztlieskavačiek a stanem sa kapitánkou, tak vymyslím tú najlepšiu zostavu!“ povedala Šarlota Brownová.

Zabite ma ihneď, pomyslela si Ivy. Jediná vec, ktorá bola pre Ivy nepríjemnejšia ako neopätovaná láska, bol bľabot Šarloty Brownovej o sebe samej.

„Už teraz som lepšia ako moja staršia sestra,“ štebotala Šarlota. „A to je pomocníčka kapitánky študentského tímu na strednej Franklin Grove.“

„Možno budem tvojou pomocníčkou!“ radostne povedala jedna z jej podlizovačiek.

„A možno nebudem mať pomocníčku,“ chladne odpovedala Šarlota.

Jedna vec bola sedieť vedľa Brendana Danielsa a umierať od hanby. Ale druhá vec bola sedieť za Šarlotou Brownovou a umierať od nudy, počúvajúc jej nekonečné, hlúpe, protivné drísty. Šarlota a jej stádo

oviec od prvého dňa školy neustále bľabotali iba o nábo-
bore roztlieskavačiek.

Ivy si dala vlasy za ucho a vytiahla zošit. Otočila sa chrbtom k Brendanovi – ak nemohla byť s ním nav-
veky, tak aspoň využila čas produktívne – a nalistovala
zadnú stranu, kde si zapísala nápady na slohovú prácu.

„Bývalé kapitánky roztlieskavačiek z Franklin
Grove: kde sú teraz?“ napísala. *Pozrime sa*, pomyslela
si. Kapitánkou bola aj Carli Spithová, ktorá skončila
ako predavačka v supermarkete. Melinda Willsock-
sová, ktorá bola minulý rok korunovaná za kráľovnú
automobilovej šou, ešte stále žije s rodičmi a nevie si
nájsť normálnu prácu. A...

Ivy si uvedomila, že v triede odrazu nastalo ticho.
Prestala písať.

„Žiaci,“ povedala pani Starlingová, „chcem vám
predstaviť novú členku komunity Franklin Grove.“

Vedľa pani Starlingovej stálo dievča v ružových
šatách. Ivy sa odrazu zmocnil ten istý divný pocit, kto-
rý mala, keď ju prvýkrát uvidela na chodbe – cítila nie-
čo ako dejã vu v kombinácii s bolesťou žalúdka.

„Volá sa Olívia Abbottová,“ povedala pani Starlin-
gová. „Práve sa sem presťahovali z pobrežia.“

Ivy si chytila privesok a točila prsteňom, kým pozorovala nové dievča v prednej časti triedy. Olívia mala dlhé hnedé vlasy zviazané do vysokého chvosta. Jej šaty boli nesmierne ružové. Nebola to osoba, ktorá by za normálnych okolností upútala Ivinu pozornosť. Tak mala Ivy pocit, akoby pozerala na osobu, ktorú už niekedy stretla.

Olíviu posadili do prednej lavice. Pani Starlingová si asi zaumienila, že zruinuje Ivin život starodávnou kliatbou zlého zasadacieho poriadku. Nech Ivy vykrúcala krk akokoľvek, nevidela do tváre nového dievčaťa.

Kým sa Ivy snažila počúvať výklad o zákonodarnej moci a zároveň vyzerat' super a nádherne, pre prípad, že by sa Brendan pozeral, premýšľala aj nad tým, odkiaľ Olíviu Abbottovú pozná.

Rozhodla sa napísať do zošita zoznam možností: Škôlka? Prvý stupeň školy? Tanečný tábor? Letné sídlo? Reštaurácia Mäsový raj? Karneval? Nákupné centrum? Nakoniec v zúfalosti napísala... televízia???

Nebolo veľa ľudí, ktorých by Ivy poznala a Sofia nie, a tak odtrhla roh listu a posunula lístoček dozadu svojej kamarátke, kým pani Starlingová písala niečo na tabuľu.

Sofiina odpoveď prišla ihneď: „Blázníš? Je priru-
zová na to, aby sme ju poznali!“ Naspodku nakreslila
jeden zo svojich zajačích obrázkov.

„Milujem tvoj kožušok!“ povedal jeden zo zajkov.

„Ružová je moja prirodzená farba!“ odpovedal
druhý, ktorý mal vo vlasoch stuhu.

Ivy sa snažila zakryť smiech falošným kašľom, ale
výsledné chrapčanie znelo naozaj príšerne. Brendan si
zrejme pomyslel, že znelo ako mačka, ktorá vykašľáva
chumáč srsti.

Ivy zbadala, ako Olívia zdvihla ruku, aby sa niečo
opýtala. „Úlohu treba napísať na počítači?“ Dokonca
aj jej hlas bol akýsi známy.

Ivy si bola viac než istá, že na tom dievčati v ružo-
vých šatách je niečo divné.

Keď zazvonilo, Ivy počkala, kým Brendan odíde,
a až potom vstala zo stoličky. Spolu so Sofiou kráča-
li smerom ku skrinkám, keď ju Sofia drgla ramenom
a povedala: „Vyzerá to tak, že nový zajko je v pasci.“

Na konci chodby pri toaletách stála Olívia Abbot-
tová v obklúčení štyroch chalanov v čiernych heavy-
metalových tričkách.

Len to nie, pomyslela si Ivy. Sú to Beštie.

Kým si Ivy vlastne uvedomila, hnala sa už smerom ku skupine.

„Nové mäso,“ počula, ako povedal jeden z chalanov.

„Si piš, kámo.“ Zarehotal sa ďalší. „A najlepšie s kečupom. Zaujímalo by ma, či má rada horory.“ Všetci vybuchli do smiechu.

Ivy videla Olíviu prvýkrát bez úsmevu na tvári. Ich pohľady sa stretli ponad plecia chalanov. Olívia vyzerala čiastočne zmätene, čiastočne vystrašene.

Ivy zaťala zuby. Nech jej je noc svedkom, že v nijakom prípade nedovolí, aby tie najväčšie gotické nuly na škole zožrali toto dievča zaživa. „Beštie, zmiznite a zdochnite!“ zavrčala na nich. Odsotila ich a postavila sa pred Olíviu. „Chod'te poľovať na parkovisko pred obchod.“

„Čo máš za problém, Vegová?“

„Ty si môj problém, ty krysa. Na to vezmi jed.“ Ivy vrhla na nich vraždiaci pohľad. „Povedala som zmiznite!“

Beštie sa váhavo zasmiali a zdúchli.

„Som taká rada, že si sa objavila,“ vykrikla Olívia. „Ani neviem, ako sa voláš, a už si moja obľúbená osoba!“

Ivy sa predstavila. „A neboj sa tých Beštií,“ povedala. „Sú neškodní. Správajú sa drsne, ale nie sú ani zd'aleka takí strašidelní, ako smrdia.“

„Vidím, že vieš, ako si s nimi poradiť,“ poznamenala Olívia.

„Hej, to by som mala,“ povedala Ivy. „Budem ich mať na krku celú večnosť.“

Olívia sa zasmiala. „V každom prípade, ďakujem ti dnes už druhýkrát, Ivy Vegová. Som ti naozaj vďačná.“

Ivy pohltil divný pocit s takou silou, že sa takmer zatackala. Odrazu si uvedomila, prečo jej je to dievča také povedomé. Vyzerá skoro ako ja, pomyslela si Ivy. Viac ako len skoro – ona vyzerá presne ako ja!

Odrazu sa jej zatočila hlava a roztriasli kolená. Mala pocit, že sa povracia alebo odpadne rovno uprostred chodby. Brendan by ju uvidel váľať sa na linoleovej dlážke ako handrová bábika, s tvárou belšou ako kosť a s pokrútenými nohami v čiernych pančuškách.

Olívia stále čosi hovorila, ale hluk v Ivinej hlave prehlušil jej slová.

„Neskôr,“ zachrapčala Ivy. Vletela na dievčenské toalety rýchlo ako netopier.

